

JÁNOS 1. LEVELE

5.

Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született, és aki szereti azt, aki szülte, azt is szereti, aki attól született.

Ha azt állítom, hogy szeretem Jézust, a Megváltót, akitől új életet kaptam, és újjászülettem, akkor Krisztus testét - testvéreimet az Úrban, akiket Jézus szintén újjászült – szintén szeretni fogom.

Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.

Jézus a János 13:34-ben a következőket mondja: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!” Jézustól két parancsolatot kaptunk az Újszövetségben: az egyik, hogy mindennél jobban szeressük Istent; a másik pedig, hogy szeressük felebarátainkat, mint saját magunkat. Ezzel a két parancsolattal foglalta össze Jézus az ószövetségi parancsolatokat. János pedig ebben a levélben Jézus parancsolatait foglalja össze, rámutat azoknak a lényegére.

A harmadik fejezet 23. versében ezt írja János: „Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.” János tehát Jézus parancsolatának egy tömörített változatát adja itt: higgy Jézusban és szeresd a másikat. Erről szól a keresztény élet, ez a kereszténység lényege: hiszünk Jézus Krisztusban és szeretjük egymást.

Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.

Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek.

Legalábbis az első – hit Jézus Krisztusban - nem olyan nehéz; a második parancsolat – felebarátunk, mint önmagunk szeretete - azonban már jóval nehezebb. Ehhez valóban a Szentlélek munkájára van szükség a szívünkben, mert a mi elhatározásunk nem elég. Higgyétek el, ezttapasztalatból tudom. Hányszor próbáltam magamnak bebeszélni valakivel kapcsolatban, hogy szeretem az illetőt. Próbáltam magamon mintegy önhipnózist folytatni e téren, és a következőket mondtam: „Ó, azért nem is olyan szörnyű ez az ember, azért van egy-két jó tulajdonsága is, nem kellene így éreznem iránta. Igaz, hogy meglehetősen hangos és tapintatlan, és olyan ostoba dolgokat tud néha mondani, de attól még nem kellene ezt az ellenszenvet éreznem iránta.” Próbálom magamnak bebeszélni, hogy én ezt az embert kedvelem, hogy nem is olyan rossz, hogy teljesen elviselhető. Erről az jut eszembe, amit gyerekkoromban mondogattunk egymásnak: „éppen csak annyira szeretlek, hogy a mennybe kerüljek”. Szóval az ember próbálja magának bemagyarázni, hogy az az ember teljesen rendben van... egészen addig, amíg meg nem jelenik az illető egy összejövetele, elkezd hangoskodni, játssza az esztét. Bennem pedig abban a pillanatban az fogalmazódik meg, hogy ez az idióta miért nem maradt otthon. A másodperc töredéke alatt összeomlik az a több óras

munka, amelyet arra szántam, hogy magamnak bebeszéljem, hogy mennyire kedvelem. Hát ennyit erről. Pedig nagyon próbálkoztam.

Az igazság azonban az, hogy vannak olyan emberek, akikkel nem pendülünk egy húron. Talán éppen azért nem, mert túlságosan is hasonlítanak ránk. Hihetetlen, hogy a mi bűneink mások életében milyen szörnyűségeznek tűnnek. Ha én követem el azokat a bűnöket, az még elmegy. Ha viszont az én bűneimet valaki más is elköveti, hát az valami iszonyat, és ki nem állhatom érte az illetőt.

A saját erőnkéből nem tudunk magunkban „agapé” szeretetet generálni - ehhez a Szentlélek munkájára van szükség a szívünkben. Ezért bizonyítja ez mindennél határozottabban számomra azt, hogy Isten Lelke lakik bennem. Amikor szeretetet ad olyan emberek iránt, akiket egyébként ki nem állnék, és megtapasztalom azt, hogy a Szentlélek munkálkodik a szívemben és megváltoztatja a hozzáállásomat, akkor tudom, hogy ez Isten munkája az életemben. A Szentlélek munkálkodik, hogy teljessé tegye bennem Isten szeretetét.

Megesett már, hogy így imádkoztam: „Uram, tudom, hogy Te azt kéred tőlem, hogy szeressem ezt az embert, de én erre saját erőmből képtelen vagyok. Uram, kérlek, munkálkodj a szívemben. Bennem nincs ez iránt az ember iránt szeretet. Arra kérlek, hogy a Te szeretetedet add nekem iránta.” Nagyon fontos, hogy ezekben a dolgokban is őszinték legyünk Istennel, hiszen Őt nem lehet becsapni. Ha nem vagyunk őszinték, magunkat csapjuk be. Pedig időnként előfordul, hogy az imáinkkal próbáljuk megtéveszteni Istent. Például: „Ó, Uram! Annyira köszönöm, hogy ilyen szeretetet adtál nekem, annyira szeretek mindenkit, de van itt valaki, Uram, akit nagyon nehéz mélyen és őszintén szeretni, ahogy azt kellene. Add, Uram, hogy jobban tudjam Őt szeretni.” Ehelyett inkább őszintén valljuk be Istennek: „Uram, én utálom ezt az embert, ki nem állhatom. Uram, neked kell segítened szeretnem őt. Szükségem van Rád ehhez. Szeretném ha ezt kimunkálnád bennem, engedni akarom a Te munkádat megvalósulni. Kérlek, munkálkodj a szívemben, vedd el ezt az utálatot a szívemből, és add nekem a Te szeretetedet iránta.” Ha őszinték vagyunk Istennel, akkor el tudja bennünk végezni, amit akar. Semmire sem megyünk azzal, ha Istent próbáljuk megtéveszteni, hiszen tudja, mi van a szívünkben. Persze sokszor arra törekszünk, hogy jó színben tüntessük fel magunkat Isten előtt és megfélemezünk arról, hogy Isten ismeri a teljes igazságot, beleértve a szívünket is.

Mert minden, ami Istentől születet, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.

A Jelenések 12-ben olvashatunk arról, hogy amikor a sátán levettetett a mennyből, akkor „legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig”. Győzelmünk titka a Jézus Krisztusba vetett hitünk, ezzel a hittel tudjuk legyőzni a világot. Hogyan teszünk szert erre a hitre? Úgy, hogy megismerjük Őt. Hogyan ismerhetem meg Őt? Úgy, hogy tanulmányozom a Bibliát, amely Isten önmagáról adott kijelentése.

Rendkívül nehéz valaki olyanban bízunk, akit nem ismerünk. Ha valaki odajön hozzád az utcán, akit még soha nem láttál életedben, és kér tőled tízezer forintot, majd megígéri neked, hogy egy hét múlva ugyanitt találkoztok, és visszaadja neked a kölcsönt, valószínűleg nemet mondanál. Most láttad az embert először, nem ismered őt, nem tudod, hogy mennyire megbízható. Nagyon nehéz valaki olyanban bízunk, akit nem ismerünk, hiszen olyan sok

csalóval találkozik az ember. Ha azonban valakit jól ismerünk, tudjuk, hogy becsületes ember, megbízható, gerinces, akkor már nem esik nehezünkre bízni az illetőben.

Ha nem bízol Istenben, a probléma gyökere valószínűleg az, hogy nem ismered őt eléggé. Azért nem bízol Jézus Krisztusban, mert nem ismered Őt. Ezért mondja Jézus a Máté 11:28-ban, hogy *„jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.”* Jézus azt mondja: tanuljatok tőlem. Miért? Azért, mert így növekszik a hitünk. Minél inkább megismerjük Őt, annál kevésbé okoz majd nehézséget számunkra, hogy bízunk Őbenne. A hit által győzedelmeskedhetünk a világ felett.

Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

A Jézus Krisztusba vetett hit által tudunk győzedelmeskedni a világ felett.

Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nemcsak a víz által, hanem a víz és a vér által; a Lélek pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Lélek az Igazság.

Mit jelent az, hogy víz és vér által jött, nemcsak víz által? Két különböző magyarázat is létezik erre. Az igemagyarázók egyik csoportja szerint ez Jézus bemeztetésére utal. Jézust vízzel keresztelték meg, később pedig vérrel is. A Márk 10:35-ben azt olvashatjuk, hogy János és Jakab egy alkalommal egy különleges kéréssel fordult Jézushoz. Így szóltak hozzá: *„Mester, szeretnénk, ha megtennéd nekünk, amit kérünk... Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk a bal kezűd felől üljön majd a dicsőséges uralkodásod idején.”* Jézus így válaszolt a 38. versben: *„Nem tudjátok, mit kértek. Vajon ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én kiiszok, és meg tudtok-e keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?”* Jézus keresztséggé utal saját halálára. Ezért gondolják egyes biblíamagyarázók, hogy amikor János a vízzel Jézus bemeztetésére utal, a vérrel pedig az Ő kereszthalálára.

Az igemagyarázók egy másik csoportja szerint János Jézus keresztfeszítésére utal, mégpedig arra a momentumra, amikor egy római katona egy lándzsát döfött Jézus oldalába, és a sebből vér és víz tört elő. Ezen elképzelés szerint tehát ez az ígéret arra utal, hogy Jézus az Ő kereszthalála által megtisztított bennünket bűneinktől a kereszten kiontatott víz és vér által.

Őszintén szólva nem vagyok teljesen biztos abban, hogy János itt mire utal. Mind a két magyarázat logikusnak tűnik. Valószínűleg bármelyiket is fogadjuk el a kettő közül, nem járunk túl messze az igazságtól. *„Ő az a Jézus Krisztus, aki eljött víz és vér által: nem csak a víz által, hanem a víz és vér által, a Lélek pedig bizonyosságot tesz róla, mert a Lélek az Igazság.”*

A Lélek tehát bizonyosságot tesz szívünkben az igazságról.

Ahogy továbbmegyünk, a 7. versről el kell mondanom, hogy egy rendelkezésünkre álló korai kéziratban sem található meg ez az ígevers. Csak a X. században jelent meg a kéziratokban, a korábbiakban azonban nem található meg. Elképzelhető tehát, hogy János eredeti levele ezt az ígeverset nem tartalmazta. A hetedik versnek tehát valószínűleg nem kellene itt lennie a Bibliánkban. Ez az egyetlen ígevers az Újszövetségben, amelyről ezt ki merném jelenteni. Úgy

tűnik, hogy a korai kéziratok ezt a verset nem tartalmazták, és egyelőre nem áll rendelkezésünkre olyan bizonyíték, amely ennek ellenkezőjét bizonyítaná. Egy korai egyházatya viszont pont ezt a részt idézte, az egyik korai kéziraatra hivatkozva. Nem tudjuk, hogy mely kéziratok álltak a rendelkezésére, a lényeg azonban az, hogy mindössze egy korai egyházatya utal erre az ígerésre. Ezért az általános álláspont ebben a kérdésben az, hogy ez az ígerész nem volt része az eredeti szövegnek.

„A Lélek pedig bizonyoságot tesz róla, mert a Lélek az Igazság.” De miről tesz a Lélek bizonyoságot?

Mert hárman vannak, akik bizonyoságot tesznek: a Lélek, a víz, a vér; és ez a három egy.

A Lélek tehát bizonyoságot tesz Jézus Krisztusról, és arról az üdvösségről, amely a miénk Jézus Krisztus által. Akár Jézus bemerítkezéséről legyen szó, akár a kereszthaláláról, akár arról a vízről, amely vérrrel keveredve kifolyt Jézus oldalából a kereszten, János azt mondja, hogy láttuk, tanúsíthatjuk, hogy ez igaz, és azért teszünk róla tanúbizonyoságot, hogy higgyetek.

Orvosi szemmel is nagyon érdekes ez a momentum. Amikor a római katona Jézus lándzsáját Jézus oldalába döfte, Jézus már halott volt. Eredetileg arra készültek, hogy összetörik a lábszárcsontjait, és így gyorsítják meg halálát, de nagy meglepetésükre Jézus akkor már halott volt. Jézus szabad akaratából lehelte ki lelkét.

Ki ölte meg akkor tehát Jézust? Senki. A János 10:18-ban ezt mondja Jézus: *„Senki sem veheti el tőlem (az életemet): én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem.”* Jézusnak hatalma volt arra, hogy, úgymond, elküldje a lelkét a testétől, és így meghaljon. Nekem erre nincs hatalmam, nem mondhatom a lelkemnek csak úgy, hogy „Távozz!” De Jézusnak hatalma volt arra, hogy odaadja az életét, illetve, hogy visszavegye azt.

Az evangéliumokban azt olvashatjuk, hogy Jézus halála pillanatában kilehelte lelkét, vagyis elküldte a lelkét, hogy most már menjen és hagyja el a testét, mert bevégeztetett. Amikor a katonák odaértek, már halva találták, így nem törték össze a lábszárcsontjait. Ezzel beteljesedett az a prófécia, amelyet a 34. Zsoltár 21. versében találunk Jézus halálának kapcsolatban: *„Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük”*. Ehelyett, a római katona Jézus oldalába döfte dárdáját. Ezzel is beteljesedett az a prófécia, amely előre megjövendölte, hogy átdöfik.

A János 19:34-ben azt olvashatjuk, hogy az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki. Orvosi szemszögből nézve, a katona Jézus a szívét döfte át. A Lélek tehát bizonyoságot tesz arról, hogy Jézus Krisztus vére, amely kiontatott a kereszten minden bűnünktől megtisztít bennünket. Hárman tesznek bizonyoságot arról, hogy Jézus Krisztus halálával kifizette bűneinkért az árat a kereszten.

Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyoságtételét, de Isten bizonyoságtétele nagyobb.

Gondoljunk csak bele, hogy mire épül az igazságszolgáltatás hazánkban: az emberek tanúvallomására. Képzeld el egy pillanatra, hogy bíróság elé állítanak, mert kirabolod a sarki bankot. Ártatlannak vallod magad, és egy kiváló ügyvédet alkalmazol. A tárgyalás megkezdődik,

az ügyész szólítja az első tanút, aki ügyintéző az banknál, és felteszi a következő kérdést: „Mi történt március 14-én délután két órakor?” Erre az ügyintéző elmeséli, hogy odajött hozzá egy férfi, egy táskát nyújtott át neki, illetve egy üzenetet, amelyen az állt, hogy fegyver van nála, és használni fogja, ha azonnal nem rakja tele a táskát pénzzel. Az ügyész következő kérdése: „Látja Ön most ezt a férfit? Itt van a teremben?” És jön a válasz: „Igen, ott ül velem szemben.” „Biztos benne?” „Igen, teljesen biztos vagyok.” „Miért olyan biztos benne?” „Észrevettem egy sebhelyet az arcán, biztos vagyok benne, hogy ő az.”

Ekkor az ügyész a második tanút is szólítja. Megint csak megkérdezi a nevét, megkérdezi, hogy hol volt március 14-én délután két órakor? Az ember azt mondja: „éppen sorban álltam, láttam, ahogy egy férfi odalép az ügyintézőhöz...” stb, stb. és elmeséli a történetet. Az ügyész tőle is megkérdezi, hogy látja-e a teremben ezt az embert, és a második tanú is azonosít.

Ekkor jön a következő tanú, aki éppen akkor lépett be a bankba, amikor a kiviharzottál az ajtón, majdnem fellökted az illetőt, rád ordított, de aztán látta, hogy fegyver van nálad... és ő is azonosít.

A tanúvallomások alapján bűnösnek ítélnék. Erre épül az igazságügyi rendszerünk.

Az emberek tanúvallomása nagyon sokat ér. Ha azonban elfogadjuk az emberek bizonyoságtételét, nem kellene Isten ill. Lelkének bizonyoságtételét is elfogadnunk? Hiszen János itt azt írja, hogy Isten bizonyoságtétele nagyobb. Nagyon érdekes, hogy könnyebben hisznek más embereknek, mint Istennek. Hajlamosak vagyunk még olyanoknak is hinni, akik egyébként nem megbízhatóak. „De hát olyan meggyőző a történetük, biztos voltam benne, hogy tényleg haldoklott a nagyanyja, hiszen keservesen sírt.”

Ha azonban az embereknek hiszünk, akkor higgyünk Istennek is, hiszen

Isten bizonyoságtétele nagyobb; mert Isten bizonyoságtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyoságot.

És aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyoságtétel.

A bennem élő Lélek bizonyoságot tesz Jézus Krisztus igazságáról, ezért nem kell kételyek között kínlódnom. A Szentlélek tesz tanúbizonyoságot nekem mindenről, és így tudhatom, hogy ez igaz - egy intuitív meggyőződés lehet a birtokomban.

Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyoságtételben, amellyel Isten bizonyoságot tesz Fiáról.

Tehát, ha te nem hiszed el Istennek, amit Ő mond, akkor ezzel tulajdonképpen azt mondd Istenről, hogy hazudik. Ez pedig egy szörnyű vád Istennel szemben, pedig pontosan ezzel vádolod, ha nem vagy hajlandó elhinni azt, amit Isten neked kinyilatkoztat. Tulajdonképpen ezt teszi az, aki a Szentlélek ellen vétkezik - nem hiszi el a Szentlélek tanúbizonyosságát Jézus Krisztusról, miszerint Jézus Krisztus a világ Megváltója. Az egyedüli reménységünk Jézus Krisztusban van. Ha valaki ezt nem hajlandó elhinni, az nem nyerhet bűnbocsánatot. Egyetlen módon juthatunk üdvösségre, mégpedig a Jézus Krisztusba vetett hit által. Nincs más út. A Szentlélek ellen vétkezel, hazugnak hívod, amikor elutasítod tanúbizonyosságát, amikor rámutat arra, hogy szükséged van Jézus Krisztusra, és arra, hogy átadd neki az életed.

Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van.

Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.

Ez Isten bizonyágtétele: Isten örök életet adott nekünk, ez az örök élet azonban csak az Ő Fiában érhető el. A Fiú nélkül nem lehet örök életünk. Az örök életről pedig tudnunk kell, hogy elsődleges jellemvonása nem az, hogy soha nem ér véget. A legfontosabb és legizgalmasabb az örök élettel kapcsolatban az, hogy ez teljesen más jellegű élet lesz, mint a földi életünk, elsősorban minőségében különbözik majd tőle. Őszintén szólva, el sem tudnék képzelni annál szörnyűbbet, hogy ebben a nyomorult testben éljek örökkön örökké, ami ráadásul napról napra, évről évre jobban és jobban leépül. 2 Korinthus 4:16: *„Ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.”* Hálás vagyok Istennek, hogy a Szentlelke ezt a munkát végzi el bennem, megújítva napról napra belső emberemet. Máskülönben nagyon elkeserednék. A testem egyre inkább leépül, úgyhogy még az is szörnyű lenne, ha 150 évet kellene élnem ebben a testben a földön. Hiszen biztos vagyok benne, hogy addigra már egyáltalán nem látnék, valószínűleg ki sem tudnék kelni az ágyból, az érzékszerveim már nem működnének megfelelően - nem érezném a csokoládé ízét. Szörnyű lenne egy ilyen testben tölteni az örökkévalóságot.

A Bibliában azonban azt látjuk, hogy az igazi énem a lelkem. A test csupán egy eszköz, egy sátor. A lélek a testen keresztül nyilvánul meg. Amikor a testem már az évek során annyira elhasználódik, hogy többé nem tudja betölteni azt a funkciót, amelyre Isten teremtette, akkor Isten szeretetéből kiszabadítja lelkemet a testemből. Nem kell ebben a testben élnem örökre, aminek nagyon örülök. Őszintén szólva nem szeretném azt a pontot megvárni, amikor már magatehetetlen vagyok, és semmire sem emlékszem. Remélem, az Úr sokkal hamarabb magához szólít. Amikor egy napon majd meghalok, szívrohamban vagy balesetben, arra kérek benneteket, hogy örvendeztetek. Velem együtt örvendeztetek. Abban ugyanis biztosak lehettek, hogy én ezt fogom tenni. Örvendezni fogok, hogy Isten végre kiszabadított ebből a gyenge, múlandó testből.

Ne értsetek félre! Nem azt akarom ezzel mondani, hogy már olyan öreg vagyok és meghalni készülök. Nem, nagyon is jól érzem magam. Úgy érzem, erős és egészséges vagyok, és nem szeretnék lekezelően nyilatkozni a testemről, ami egy csodálatos ajándék Istentől. Isten olyan jó hozzám, és hálás vagyok Neki azért, hogy erősnek érezhetem magam, hogy van energiám a mindennapi teendőimhez. Ugyanakkor azonban, józanul tudatosítanom kell azt is, hogy a testem már nem a régi. Már itt-ott fáj, nem is látok már olyan jól, már a hallásom sem a régi. Ezzel tisztában vagyok.

Ugyanakkor azonban azt is tudom, hogy vár rám az örök élet. Egy olyan élet, amely nem múlik el soha. Ez nem csak a hossza miatt különleges, hanem a minősége miatt is. Teljes, nagyon is gazdag élet, telve örömmel. Erről szól Isten országa: az igazságról, a békességről, az örömről. Az örök életet ezek a tulajdonságok félmjelzik. Ilyen életet kaptunk tehát Istentől - örökkévaló életet, amelyben szeretet és öröm van, és amelyet Jézus Krisztusban, a Fiúban találunk meg.

Erről a Prédikátor könyve jut eszembe, amelyet Salamon király írt már idős, sokat megélt, kissé megkeseredett emberként. Salamon ekkorra már mindent kipróbált. A Prédikátor 2:10-ben azt írja: *„Nem tagadtam meg magamtól semmit, amit megkívánt a szemem.”* Salamonnak hatalmas

gazdagsága volt, s a tudás terén is minden ismeretet megszerzett, amit csak lehetett. Mindent kipróbált, amit csak lehetett, és mégis mit mond? Újra és újra elismétli, hogy minden csak „hiábavalóság a nap alatt”. Minden olyan üres, hogy az már szinte elviselhetetlen. Minden olyan hiábavaló itt a földön, a nap alatt.

Az az élet azonban, amely ránk vár a Fiúban, teljesen más. Kár, hogy Salamon ezt nem tudta. Ránk egy örökkévaló, minőségi élet vár Krisztusban - telve örömmel, telve szeretettel. Lehet, hogy a te földi életed nyomorúságos, üres, frusztráló, de próbáld meg azt az életet, ami a Fiúban van. Ne feledjük tehát: *„Akié a Fiú, azé az élet. Akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”*

Jézus is ezt mondja a János 3:36-ban: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”*

Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.

Miért is írta János ezt a levelet? Azért, ahogy arról az első fejezetben olvasunk, hogy közösségünk lehessen Jézus Krisztussal, és teljessé váljon az örömünk. *„Amit tehát láttunk, és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával, és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.”* vagy ahogy a Károli-fordításban olvashatjuk: *„Hogy örömetök teljes legyen.”* 1 János 2,1: *„Gyermekeim, ezt azért írom Nektek, hogy ne vétkezzetek.”* Valamint itt, az 1 János 5:13-ban: *„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.”*

János tehát azt mondja, hogy azért írta többek között ezt a levelet, hogy a hívők biztosak lehessenek abban, hogy örök életük van.

Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.

Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kérünk tőle.

Nézzük csak meg még egyszer, hogy mit ír az Ige? *„Ha valamit az Ő akarata szerint kérünk.”* Ez egy igen fontos feltétel. Nem arról van tehát szó, hogy bármit kérünk Istentől, azt automatikusan megadja nekünk. A Jakab 4:2-ben azt olvashatjuk, hogy *„nem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”*

Abban azonban biztosak lehetünk, hogy ha valamit az Ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Az ima ugyanis nem arról szól, hogy az én akaratom valósuljon meg. Sok ember azonban pontosan ezt gondolja – azt hiszi, hogy az ima arra szolgál, hogy előhívjuk a szellemet a palackból, hogy azután elsorolhassuk neki három kívánságunkat, ami természetesen azonnal teljesül. Az ima nem erről szól. Az ima célja az, hogy Isten akarata valósuljon meg. Ezért írja János, hogy *„ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kérünk tőle.”*

Ha valamit nem az Ő akarata szerint kérünk, akkor Isten jó és kegyelmes, és nem hallgatja meg azt az imát, és nem válaszol arra az imára. El kell mondanom, hogy ugyanolyan hálás vagyok Istennek azért, hogy megválaszolja az imáimat, mint azért, hogy bizonyos imáimat nem válaszolta meg. Isten sokkal jobban tudja nálam, hogy mi a jó nekem. Bizony, ha egyes imáimat megválaszolta volna, most nagy bajban lennénk. Az ima tehát arról szól, hogy legyen meg Isten akarata itt a földön.

Ha valaki látja, hogy a testvére nem halálos bűnt követ el, könyörögjön érte, és életet fog adni annak, aki nem halálos bűnt követ el.

Vannak tehát olyan bűnök, amelyek elkövetése nem halálos kimenetelű. A bűn szó önmagában azt jelenti: célt téveszteni. Igazából minden ember vétkezett már. Pontosán ezt mondja János is az első fejezetben a 8. versben: *„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság.”*

Mindannyian célt tévesztettünk már, mindannyian vétkeztünk már. De mi az, amire a 16. vers halálos bűnként utal? Jézus Krisztus elutasítása számít halálos bűnnek. Az a halálos bűn, amikor valaki tudatosan és készakarva hátat fordít Jézus Krisztusnak. János azt mondja, hogy *„nem ilyen esetre mondom, hogy könyörögjön”*, mert ez egy olyan határ, amelyet Isten nem fog átlépni. Isten nem fog semmit sem rád erőszakolni, hiszen szabad akaratot adott neked, amit tiszteletben is tart. Nem fog üdvözíteni téged akaratod ellenére. Nem kell aggódnod, nem fog arra kényszeríteni, hogy megtérj és ödvözülj, és a mennybe kerülj. Ha nem akarsz Istennel lenni, nem kell Vele lenned. Ha azonban ezek után nyomorultul érzed magad, akkor ne Istent hibáztasd, nem Ő a felelős. Te vagy a felelős saját nyomorúságodért.

Tehát, ha egy testvérünk bűnben él, imádkozzunk érte. Gyakran az, aki bűnben van, ezt nem is fogja fel. A sátán a megtévesztés mestere - a világosság angyalának adja ki magát, hogy becsapjon bennünket. Az emberrel elhiteti a hazugságot. Már látom is magam előtt az egész forgatókönyvet. Olyan sokszor találkoztam már ezzel, amikor egy férj a következőket mondja nekem: *„Úgy érzem, a feleségem sohasem értett meg engem igazán, én pedig sohasem szerettem őt igazán. Bár feleségül vettem, de mégsem szerettem. Ez a másik nő azonban, a felségemmel ellentétben, megért engem, annyira egy húron pendülünk, olyan különleges a kapcsolatunk. Ő annyira lelki, és amikor együtt vagyunk, annyira közel érezzük magunkat Istenhez.”* Ezek mind-mind a sátán hazugságai.

Úgyhogy, amikor egy testvéretek bűnben van, imádkozzatok érte, mert ő maga lehet, hogy nem látja, hogy bűnben van. A sátán megvakította ilyen értelemben. Imádkozzatok azért, hogy Isten megnyissa a szemét, hogy megláthassa, hogy eddig vak volt, hogy a sátán megtévesztette őt. Imádkozz azért, hogy Isten kiszabadítsa őt az ellenség karmaiból, aki becsapta és eltorzította értékrendjét. Imádkozz azért, hogy Isten adjon neki újra életet, hogy újra láthasson, hogy mindebből megszabaduljon.

Ha valaki viszont tudatosan fordít hátat Jézus Krisztusnak, akkor is imádkozz érte. De ne azt imádkozd, hogy Isten mentse meg őt, mert Isten az illető akarata ellenére nem fogja megmenteni. Inkább imádkozz azért, hogy Isten kötözze meg a sátán munkáját az életében, munkálkodjon az életében, és nyissa meg szívét az igazságra. Tehát inkább imádkozzunk ezekért a dolgokért, mint azért, hogy Isten üdvözítse ezt az embert, mert az Úr ezt valaki akarata ellenére nem teszi meg.

Visszatérve a 16. vers végéhez:

Van halálos bűn: nem az ilyen esetre mondom, hogy könyörögjön.

Minden gonoszság bűn, de van nem halálos bűn is.

Sok olyan dolog van tehát, ami nem helyes, mégis megteszük, ami nem számít halálos bűnnek, és Isten nem ítél minket örök kárhozatra értük. Ami engem illet, én hiszek Isten kegyelmében, és hiszem, hogy csak egy olyan bűn van, amely valóban örök kárhozatra ítéli az ember életét: ez pedig az, amikor elutasítjuk Isten szeretetét Jézus Krisztusban. Ez a halálos bűn. Isten kegyelmét és irgalmát mutatja, hogy nem minden bűnt nyilvánít halálosnak.

Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik,

- azért, mert már új természete van. Pál is ezt írja a Róma 6:2-ben: „*Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?*”, hiszen a régi természetünk halott. Többé már nem tudok megmaradni a bűnben, hiszen, aki Istentől született, nem marad meg a bűnben. Ez nem azt jelenti, hogy soha nem vétkezünk. De újjászületett hívőként azt hiszem, hamar rájövünk arra, hogy már nem tudunk úgy vétkezni, hogy közben a szemünk sem rebben. Lehet, hogy megtérésünk előtt, semmit nem éreztünk amikor bűnt követtünk el, és éltük tovább az életünket; hívőkként azonban ez már nem történik meg. Isten szól hozzánk, minden egyes alkalommal rámutat bűnünkre. Isten ezt azért teszi, mert szeret, mert nem akarja hogy nyugodtan éldegéljünk a bűnünkkel, mintha mi sem történt volna. Vigyázz azonban, mert ha nyugodtan éldegélsz a bűnödben, lehet, hogy nem is tértél még meg. A Zsidók 12:6-ban ezt olvashatjuk: „*Mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad*”, vagyis nem engedi, hogy bűnben éljünk.

Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született – ez a kifejezés itt Jézus Krisztusra utal –, az vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti.

Vagy ahogy az angolban olvashatjuk: „*Az vigyáz rám, és a gonosz meg sem érinthet engem.*” Engem megtart Jézus Krisztus hatalma.

Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalmában van.

De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az Igazat; és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.

János tehát levele végén arra fekteti a hangsúlyt, amit már tudunk. Tudjuk, hogy aki Istentől van, nem él bűnben. Tudjuk azt is, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonosz hatalmában van.

„*De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott arra, hogy felismerjük az Igazat.*” A „felismerni” kifejezésnek a görög eredetiben a 'ginoszkó' szó felel meg, ami azt jelenti, hogy valamit tapasztalatból tudunk. Mi tehát megtapasztaltuk, hogy ez az igazság, megtapasztaltuk azt, hogy az Igazban vagyunk. János tehát úgy folytatja a 20. vers második felében: „*és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örökélet.*”

János végül az utolsó mondatban a következőkre int bennünket:

Gyermekeim, őrizkedjete a bálványoktól!

Az ember hajlamos arra, hogy Isten helyett bálványokat imádjon az életében. Persze nem gondolom, hogy mindenkinek a hálósobájában ott van egy kis szobrocska, előtte egy gyertyával, és minden este az előtt imádkozik, az előtt kántál. Szerintem sokatoknak más bálványa van: egyszemű és a nappaliban helyezkedik el. Sok időt töltetek azzal, hogy mindennap azt bámuljátok. Valamikor hangosan hahotáztok, ahogy bálványotokat nézitek, máskor pedig sírtok. A lényeg az, hogy nagyon komolyan odaszántátok magatokat bálványotoknak, olyannyira, hogy sokkal több időt töltetek előtte, mint bármi mással. Még a házastársatoknál is több időt töltetek vele.

De más is lehet a bálványod. Például az az autó az autószalonban, amely előtt minden reggel elhaladsz, és amely felé oly nagy vágyakozással tekintesz. Már ültél is benne, és tudod, hogy egy napon a tied lesz. Már semmi másra sem tudsz gondolni, csak arra az autóra, és hogy milyen jó is lesz majd vezetni.

Nem tudom, hogy pontosan kinek mi a bálványa, de életünkben nagyon sok minden lehet bálvány. Bármi, amivel Istent helyettesítem az életemben, bármi ami közénk állhat, bármi ami annyira foglalkoztat, hogy szép-lassan Isten helyébe lép. Őrizkednem kell a bálványoktól, hiszen nem engedhetem, hogy bármi is Isten és közém álljon, akár személyről, akár tárgyról legyen is szó. „*Gyermekeim, Őrizkedjete a bálványoktól.*” Keressétek inkább Isten országát, és az Ő igazságát!